

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 94, Iunie 2019

94. Ausgabe, Juni 2019

POGORÂREA SFÂNTULUI DUH (CINCIZECIMEA sau RUSALIILE)

Gheorghe ANGHEL

Biserica Ortodoxă cinstește persoana Sfântului Duh în Duminica Cincizecimii. Aceasta este sărbătoarea anuală a Pogorării Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli. Faptele Apostolilor (2, 1-4) mărturisesc despre acest eveniment foarte important din viața Bisericii.

Mântuitorul făgăduise înainte de patima Sa venirea Sfântului Duh, zicând: «*De folos este ca Eu să Mă duc; că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni*». Și iarăși: «*Voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor va trimite vouă: Duhul adevărului, Care din Tatăl purcede*». Iar după patimă, înainte de înălțarea la cer, iarăși a zis: «*Iar voi să rămâneți în Ierusalim, până când vă veți îmbrăca cu putere de sus*». Deci, făgăduindu-le pe Mângâietorul, acum L-a trimis lor pe Acesta.

Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de limbi de foc, ca să arate că este în legătură cu Cuvântul cel viu; sau pentru că Apostolii trebuiau să învețe mulțimile și să le aducă la Hristos și prin mijlocirea Cuvântului. S-a pogorât apoi, în chip de foc, ca să arate pe de o parte, că Dumnezeu este foc mistuitor, iar pe de alta, pentru nevoia de curățire; și S-a împărțit în limbi, pentru haruri. Și precum odinioară a amestecat pe cei ce știau numai o limbă și i-a împărțit în mai multe limbi tot așa și acum, celor ce cunoșteau numai o limbă, le-a dat să cunoască multe limbi, ca să adune

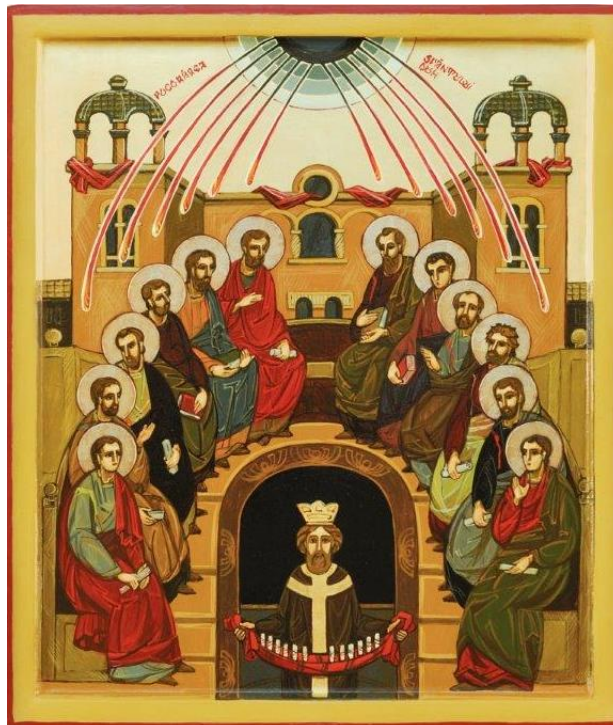
pe cei ce erau de diferite limbi, risipiți în toate laturile lumii. Faptul s-a petrecut într-o zi de sărbătoare, pentru a fi cât mai mulți cei adunați și ca prin ei vestea să se răspândească pretutindeni.

Duhul nu S-a așezat pe buzele Apostolilor, ci pe capetele lor, căci capul este ocârmuitorul și partea cea mai aleasă a trupului și cuprinde în el mintea, de la care și limba își trage graiul. Vuietul care a avut loc și focul s-a întâmplat din pricină că ele au fost și în Sinai, arătând prin aceasta, că și atunci și acum Duhul este Același, dând Legea și orânduind toate. Apostolii au fost învinuiți de beție. Dar Petru, sculându-se și vorbind în mijlocul mulțimii, a dovedit că lucrul acesta nu este adevărat, aducând mărturie cuvântului proorocului Ioil. Astfel a înduplecat dintre ei, cu cuvântul, ca la trei mii, să vină la Hristos”.

Cincizecimea se numește așa pentru că se prăznuiește la 50 de zile după Paști. În Vechiul Testament, Cincizecimea amintea de primirea Legii pe Muntele Sinai, de suferințele evreilor în pustiu, precum și de necazurile cele multe prin care au trecut, până să ajungă în pământul făgăduinței, unde s-au îndulcit de roade, de grâu și de vin. De aceea, la această sărbătoare se mulțumea lui Dumnezeu și pentru secerișul nou. În Noul Testament, aceasta zi amintește de venirea

Duhului Sfânt peste Apostoli, Duh Care ne dă Legea duhovnicească, ne călăuzește spre tot adevărul și ne învață cele plăcute lui Dumnezeu. Astfel, Cincizecimea ne arată ieșirea din răutatea necredinței și ziua întemeierii Bisericii în chip văzut.

Apoi, evreii prăznuiau Cincizecimea spre aducere aminte de suferințele lor din pustiu, cum și de

Icoana de pe iconostasul Bisericii noastre, pictata de
Mag. Ioan BULIGA

multele necazuri prin care au trecut, până să ajungă în pământul făgăduinței. Că numai după aceea s-au îndulcit de roade, de grâu și de vin. Nouă, însă, Cincizecimea ne arată ieșirea din răutatea necredinței și intrarea în Biserică; că atunci ne împărtășim și noi cu Trupul și Sângele Stăpânului.

Sărbătoarea pogorării Duhului Sfânt a fost numită în românește „**Rusalii**” de la sărbătoarea trandafirilor din lumea romană, consacrată cultului morților. Creștinii au preluat obiceiul roman, făcând din sâmbăta dinaintea Rusaliilor una din zilele de pomenire generală a morților. În unele zone ale țării, în sâmbăta Rusaliilor se împart oale împodobite cu flori și cu un colac deasupra pentru pomenirea morților. În duminica Rusaliilor se împart farfurii frumos împodobite pentru vii.

Sărbătoarea cade totdeauna la 10 zile după înălțare sau la 50 de zile după Paști, când a avut loc evenimentul sărbătorit și când evreii își serbau și ei Praznicul Cincizecimii. E totodată **sărbătoarea întemeierii Bisericii** Creștine, căci în aceeași zi, în urma cuvântării însoțite a Sfântului Apostol Petru, s-au convertit la creștinism *ca la trei mii de suflete*, care au alcătuit cea dintâi comunitate creștină din Ierusalim (Fapte 2,41), nucleul Bisericii de mai târziu. Prin Pogorârea Duhului Sfânt a început o epocă nouă în istoria mântuirii neamului omenesc. Astfel a luat ființă în chip văzut Biserica, adică Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, flacăra Duhului Sfânt în lume. S-a împlinit în acest mod țelul final al întrupării, al jertfei de pe cruce și al Învierii Domnului.

Deși fiecare Apostol a primit pe Duhul Sfânt și cu toții au pornit în lume vestind tainele Împărăției cerurilor în graiul tuturor popoarelor, deși cei ce s-au botezat erau „*bărbați cucernici din toate neamurile care sunt sub cer*”, s-a creat atunci o unitate nouă, spirituală, un așezământ în care toate se adună ca mădulele într-un trup, formând Biserica, Trupul cel tainic al lui Hristos.

Înainte de patima Sa cea de bunăvoie, știind Iisus toate cele ce aveau să se întâmple cu El și nevoind să-i lase pe Apostoli în deznădejde, le-a făgăduit că va trimite pe Duhul Sfânt, Duhul Adevărului, care-i va călăuzi. Și va vesti cele viitoare, îi va mângâia și Îl va preamări, căci „*din al meu va lua și vă va vesti*”. El se va numi Mângâietorul, fiindcă va mângâia pe tot cel ce se lasă călăuzit de El. Iar când s-a arătat Apostolilor după slăvita Sa Înviere, Le-a zis: „*Luați Duh Sfânt, căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute*” (In. 20, 21-22), acesta este textul care fundamentează peste veacuri Taina Spovedaniei.

Biserica este așadar Hristos în toți, uniți prin lucrarea Sfântului Duh într-un chip viu și indisolubil. Iisus Hristos și toți credincioșii sunt mădule ale aceluiasi Trup tainic al lui Hristos, alcătuit din mai multe mădule. Există un singur corp și un singur Duh. Și această unitate a fost consfințită de Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii.

Duhul Sfânt se numește Mângâietor, ca Unul Care are putere să ne mângâie și să ne aline; că pe El

L-am primit în locul lui Hristos. Și El mijlocește, cu graiuri nespuse, pentru noi către Dumnezeu, ocrotindu-ne ca un iubitor de oameni, ca și Hristos, că și Hristos este Mângâietor, pentru că zice Apostolul: Avem Mângâietor către Tatăl pe Iisus Hristos Cel drept (1 Ioan 2,1). De aceea, Duhul Sfânt se mai numește și alt Mângâietor (Ioan 14,16). Sfântul Duh este întru toate una cu Tatăl și cu Fiul; de aceea, El este și împreună-Ziditor (Făcător) a toate și chiar Lucrător al învierii de obște, și face toate câte voiește: sfințește, împarte, înnoiește, trimite, înțelepțește, unge pe proroci și, pe scurt zicând toate le face, El fiind liber, atotputernic, bun, drept, ocârmuitor. Prin El este toată înțelepciunea, viața, mișcarea, împărtășirea din sfințenie și din orice fel de viață. Într-un cuvânt, tot ce are Tatăl și Fiul are și El, afară de nenaștere și naștere, întrucât El porcede din Tatăl. Duhul revărsându-Se, așadar, lumea s-a umplut de tot felul de daruri și, prin El, toate neamurile au fost călăuzite la cunoașterea adevărului Dumnezeu, iar Apostolii au primit puterea de a alunga toată boala și toată neputința. Hristos a pregătit venirea Sfântului Duh peste Ucenicii Săi, când, înainte de pătimire, le-a vorbit despre aceasta (Ioan 7, 38-39), apoi, mai vădit după înviere, când a suflat asupra lor (Ioan 20,22).

*Fragment <https://basilica.ro/pogorarea-sfantului-duh-cincizecimea-sau-rusaliile-duminica-a-8-a-dupa-pasti/> (16.06.2019)

NICODIM MUNTEANU, un PATRIARH CĂRTURAR în VREMURI POTRIVNICE*

Pr. Lect. Dr. Adrian IGNAT

După perioada arhipăstoririi Patriarhului Miron Cristea (1925-1938), în România a urmat o perioadă tulbură, marcată de schimbări politice, de pierderi majore de vieți omenești și daune materiale pricinuite de cel de-al Doilea Război Mondial, dar și de începutul unui regim opresiv – regimul comunist. Alături de întreg poporul român, Biserica Ortodoxă s-a confruntat cu aceleași provocări și greutăți, căutând să rămână alături de păstoriții săi, în ciuda restricțiilor și greutăților de tot felul. Aceste schimbări majore prin care a trecut țara în perioada 1939-1948 au marcat viața oamenilor și instituțiilor statului român. În acea vreme, la cârma Bisericii noastre s-a aflat o personalitate deosebită a Ortodoxiei românești: Patriarhul Nicodim Munteanu.

Biserica Ortodoxă Română a trecut de-a lungul istoriei prin multe încercări. Instituție divino-umană, Biserica este legată nu numai de transcendent, ci și de imanent, fiind nevoită să facă față provocărilor vremii. Clerul și poporul român au înțeles de fiecare dată că singurul ajutor în vreme de restriște, de război, în momente de grea încercare s-a arătat a fi credința în Dumnezeu și apartenența la valorile perene ale Evangheliei propovăduite de Biserică.

Născut la 6 decembrie 1865, în Pipirig, județul Neamț, dintr-o familie de țărani credincioși, viitorul Patriarh va primi numele de botez Nicolae. După ce a urmat școala din satul său natal, a mers la Seminarul „Veniamin” din Iași. Ulterior a fost trimis să studieze

la Academia Duhovnicească din Kiev, la finalul studiilor obținând titlul de licențiat în teologie. Intrat în monahism la Mănăstirea Neamț (1894), ajunge rând pe rând preot la Catedrala Mitropolitană din Iași, director la Seminarul „Sfântul Andrei” și vicar al Episcopiei Dunării de Jos (Galați). În 1909 primește hirotonia întru Episcop-vicar al Mitropoliei Moldovei, cu titlul de Băcăuanul. Trei ani mai târziu, la 18 februarie 1912, este ales Episcop de Huși. Aici a păstorit aproape 12 ani, într-o perioadă dramatică din istoria noastră, când România intrase în războiul pentru întregirea neamului. În această perioadă a participat ca reprezentant al Bisericii noastre la Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse (septembrie 1917). A demisionat din fruntea Episcopiei Hușilor și se retrage la Mănăstirea Neamț, pe care o conduce în calitate de stareț. Acolo va întemeia un seminar monahal, „o școală pentru frații din mănăstire” (1928-1937) și un seminar de muzică bisericească. În 1934, Colegiul Național Bisericesc îl va alege în fruntea Mitropoliei Moldovei pe starețul Nicodim Munteanu. După trecerea la cele veșnice a Patriarhului Miron Cristea, Colegiul Electoral Bisericesc îl va alege pe Nicodim Munteanu Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. Din nefericire pentru el, a păstorit în vremuri complicate. Numai înțelepciunea și tactul Patriarhului Nicodim vor ajuta Biserica Ortodoxă Română să depășească grelele încercări.

Remarcabilă este și **activitatea sa culturală**. Prin contribuția sa, Patriarhul se situează în fruntea celor mai importanți teologi ai epocii sale. Alcătuiind numeroase lucrări originale, făcând numeroase traduceri din literatura teologică rusă a secolului al XIX-lea și începutul secolului următor, Patriarhul Nicodim va fi personalitatea cea mai de seamă a epocii sale. Ca urmare, va fi ales doctor honoris causa al Facultății de Teologie din Cernăuți și membru de onoare al Academiei Române. După ce a tipărit la Neamț Biblia ilustrată (1936), prima lucrare de acest gen la noi, în 1936 și 1944 au ieșit de la tipar noi ediții ale Sfintei Scripturi, în care 51 de cărți erau traduse de el însuși (24 din Vechiul Testament, iar Noul Testament în întregime). De asemenea, a tipărit Noul Testament în cinci ediții, dar și Psaltirea (patru ediții), traduse de el.

Încă de la începutul guvernării sale, **regimul comunist** a pornit o amplă acțiune de epurare a Bisericii Ortodoxe. Astfel, au fost îndepărtați din scaune, pensionați sau trimiși în recluziune monastică unii ierarhi incomozi pentru noul regim. Prin Decretul 166 din 1947 au fost luate măsuri împotriva tuturor acestora, ca și împotriva unor preoți și monahi. Toți aceștia erau acuzați de simpatii legionare și închipuite infracțiuni de uneltire contra ordinii sociale.

Bolnav și bătrân, amenințat în permanență cu retragerea din scaun și cu pensionarea, Patriarhul Nicodim Munteanu a reușit să se opună transformării Bisericii Ortodoxe Române într-un instrument în mână regimului comunist. Acuzat că ar fi pactizat cu regimul legionar și apoi cu cel al mareșalului Antonescu, Patriarhul Nicodim a încercat să nu intre în polemică

cu noile structuri comuniste, sau cu noua orientare ce urmărea o nefirească apropiere de Biserica Ortodoxă Rusă, „sora cea mare din Răsărit”.

În condițiile înăsprii controlului asupra tuturor instituțiilor din statul român, și Biserica Ortodoxă Română va avea de suferit. Astfel, organele de securitate române identificau în primăvara anului 1945 „cărțile în care se defăimează Partidul Comunist” și constata că „aceste cărți se difuzează de diverse școli, prin tramvaie și pe străzi”, fiind tipărite de Editura „Credința Ortodoxă”. Ca urmare au fost întărite măsurile de control la adresa Bisericii.

În 1946, regimul dădea o nouă lege electorală, prin care era desființată camera Senatului. Din această cameră făceau parte reprezentanții principalelor culte religioase. În noul parlament, ierarhii „reacționari și ruși de mase, adevărați boieri bisericești au fost eliminați”.

Noua legislație civilă ce privea Biserica Ortodoxă Română prevedea că la alegerea mitropoliților luau parte „toți membrii Adunării Deputaților, bărbați ortodocși, aleși în circumscripția întreagă a Mitropoliei respective”. Această intruziune a regimului comunist în alegerea ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române avea drept scop încercarea de a controla viața bisericească românească.

Începând cu vara anului 1947, Patriarhul Nicodim s-a retras la Mănăstirea Neamț, „sub supraveghere permanentă”. Moartea lui la 27 februarie 1948 a adus cu sine alegerea unui nou Patriarh la cârma Bisericii Ortodoxe Române. Noile condiții sociale necesitau prezența în fruntea Bisericii Ortodoxe Române a unei personalități dinamice, a cărei atitudine abilă față de regimul comunist să păstreze pe cât posibil vie credința în Dumnezeu și în valorile neamului.

*Fragment www.basilica.ro (06.01.2019)

SATUL ROMÂNESC, TEMELIA AUTENTICEI NOASTRE ISTORII

Prof. Dr. Dorin STĂNESCU

Momentul interbelic a reprezentat o bună ocazie pentru a proiecta lumea complexă a satului, rolul său vital de izvor al națiunii române. Într-o epocă în care 80% din populația țării provenea din lumea rurală.

În 1937, Lucian Blaga devenea membru al Academiei Române, dar nu prin vacantarea unui loc, așa cum se întâmplă de obicei, ci prin lărgirea numărului de membri ai prestigiosului for al culturii române... Conform tradiției, noul membru trebuia să țină un „discurs de recepție”, iar interesul pentru ceea ce avea să rostească Lucian Blaga era mare, însuși suveranul și-a anunțat prezența și dorința de a prezida ședința. **Blaga avea 42 de ani și devenea cel mai tânăr membru al Academiei**, în același timp, un mare filosof român venea și diseca pentru prima dată în cuvinte simple, dar meșteșugite satul și matricea sa, iar discursul său era ascultat de rege și de națiune la radio, căci s-a luat decizia, fără precedent până atunci, ca acesta să fie transmis la Radio România.

„Satul trăiește în mine ca experiență vie”

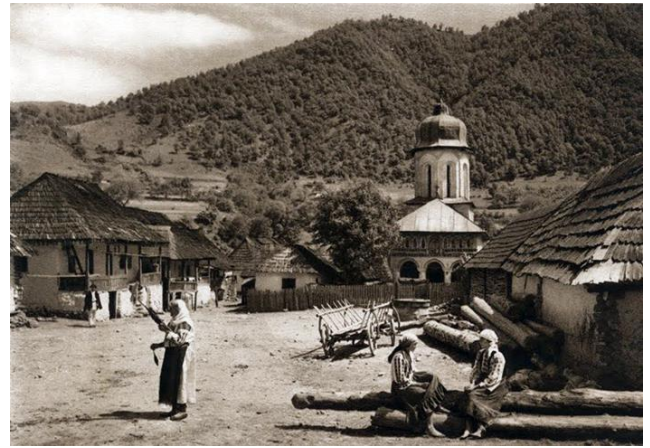
Privit peste timp, discursul lui Blaga, rostit în acea solemnă ședință din 5 iunie 1937, este o capodoperă retorică, dar și o comunicare plină de substanță ideatică, de concepte care rezumă de departe sistemul de gândire și filosofia blagiană și înglobează elemente din opera „Trilogia Culturii”.

De ce a ales Blaga acest discurs? Un răspuns poate fi aflat chiar din conținut: „Satul trăiește în mine într-un fel mai palpitant, ca experiență vie. Sunt fiu de preot - toată copilăria, o fantastic de lungă copilărie, adolescența, întâia tinerețe până la vârsta de douăzeci și atâția ani le-am petrecut, cu întreruperi impuse de nomadismul sezonier al școlarului, la sat sau în nemijlocită apropiere, în orice caz în necurmat contact cu satul natal. Sufletul, în straturile cele mai ascunse ale sale, mi s-a format deci sub înrâurirea acelor puteri anonime, pe care cu un termen cam pedant m-am obișnuit să le numesc «determinante stilistice» ale vieții colective”.

Satul natal, copilăria ca un întreg inseparabil cum îi spune Blaga, dar și vocația religioasă a tatălui sunt amprente personale care îl leagă de subiectul expunerii, însă, în același timp, din cuvântarea sa apar sub altă formă elementele de deal și vale care fac parte din concepția filosofică blagiană, aici fiind prezente prin antiteza dintre copilăria de la sat și cea de la oraș, dintre tradiție și modernitate.

„Ne-a menținut și salvat ca popor în veacurile de nenoroc”

Pentru Blaga satul este atemporal, este un spațiu al prezenței permanente a lui Dumnezeu, dar mai ales este un habitat care s-a format în jurul Bisericii și, paradoxal, al cimitirului. Acesta din urmă este un foarte important element pentru că înseamnă legătura cu trecutul, cu strămoșii și cu tradiția. Biserica satului copilăriei sale este locul unde, după cum

frumos spune filosoful, Dumnezeu se ascundea după iconostas, „de unde îl presimțeam iradiind în lume”.

Blaga a trăit în această lume a bisericii, a credinței sătenilor. Evident, subliniază el, lumea sătească a supraviețuit prin tradiția populară și prin tradiția creștină, asumându-și conștient riscul de a rămâne în afara istoriei, dar câștigându-și, în schimb, veșnicia.

Universul acesta al satului este unul în afara istoriei, pentru că satul a „boicotat istoria”, rămânând cumva în urmă, acumulând decalaje culturale, sociale, economice, dar a fost un preț mic plătit în comparație cu ceea ce a reprezentat satul în istoria neamului românesc. „Mândria satului de a se găsi în centrul lumii și al unui destin ne-a menținut și ne-a salvat ca popor peste veacurile de nenoroc. Satul nu s-a lăsat ispitit și atras în «istoria» făcută de alții peste capul nostru. El s-a păstrat feciorelnic neatins în autonomia sărăciei și a mitologiei sale, pentru vremuri când va putea să devină temelie sigură a unei autentice istorii românești”. Ceea ce frapează în discursul lui Blaga este optimismul său.

Discursul lui Blaga este și astăzi, la mai bine de opt decenii, un reper. El ne vorbește despre valorile perene ale lumii românești de ieri și de azi: satul, Biserica și tradițiile păstrate aici nealterate de prefacerile lumii. Ele sunt, în viziunea filosofului, cheia satului românesc la aspirația de cultură majoră.

Desigur, astăzi, în lumea noastră a zborului pe lună și a internetului, nu mai poate fi vorba de boicotul istoriei și de a trăi în afara istoriei, dar cred că putem trăi în mijlocul prezentului istoric conservând satul, universul său, credința sa și, de aici, cum frumos spunea Lucian Blaga, să luăm contactul cu centrul generator al culturii și valorilor populare și să-l transformăm în ceva, poate chiar într-o cultură majoră...

* Fragment <http://ziarullumina.ro/satul-romanesc-temelia-autenticei-noastre-istorii-140321.html> (9.01.2019)

„STEINHARDT A AVUT PARTE DE O MOARTE FOARTE FRUMOASĂ”

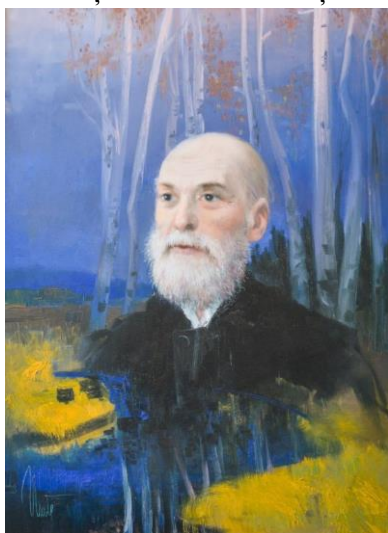
La câțiva ani după căderea comunismului, a apărut în spațiul public un filmuleț de la înmormântarea lui Nicolae de la Rohia. În pelicula alb-negru apar câteva personaje pe care lumea le-a recunoscut ulterior ca fiind Stelian Tănase, Alexandru

Paleologu ori Sorin Dumitrescu. Această ceată de intelectuali l-a prohodit pe ultimul drum pe evreul convertit, pe intelectualul rasat și pe fostul deținut politic, așezat cuminte pe buza gropii săpate în pământ rohian. ca un gest de solidaritate în realismul absolut al învierii, de care s-au împărtășit cu toții, cei prezenți au avut inima ușoară a creștinilor care știu că se vor mai vedea, cândva... un martor (juvenil) al acelui moment, Theodor Paleologu, ne-a împărtășit câteva din amintirile lui prețioase ...

Discuțiile dintre tata și Steinhardt erau extraordinare, mi le amintesc foarte bine. Tata îl suna la prima oră, aveau un ritual al conversației: „Binecuvântează, părinte!”, „Domnul!”, se auzea în receptor. Pe urmă începeau întrebările: „Bine, Nicule, de ce ai scris cutare lucru?”, și el răspundea de la celălalt capăt al firului. Vorbeau foarte des, dar în plus de asta Steinhardt era un neobosit autor de scrisori, scria și câte trei scrisori pe zi aceleiași persoane, după cum își aducea aminte de anumite lucruri.

Cum ați aflat vestea morții lui?

Brusc. era sfârșitul lui martie '89, când am primit telefonul că a murit. S-a simțit rău și... asta a fost. Știu că urma să vină la București, să se vadă cu tata. E un moment foarte frumos al morții lui, când, în spital fiind, a rugat pe cineva de la Baia Mare să-i citească rugăciunea de pe patul de

moarte. Respectivul a citit rugăciunea, iar el a spus: „Acum închide cartea!”. Și a murit. E o moarte foarte frumoasă!

Și cum v-ați pus la drum, spre Rohia? Era o călătorie lungă și complicată, în anii aceia...

Pentru tata era evident că trebuia să meargă, am fost și eu cu el. ne-a însoțit Stelian Tănase și, dacă nu mă înșel, Mihai Șora. Și în același compartiment cu noi erau Sorin Dumitrescu și Rodion Galeriu. Râdeam pe drum deoarece bănuiam că cei din compartimentul de alături erau securiști, ceea ce e foarte posibil. Oricum, a fost plin de securiști la înmormântare, unii discreți, alții foarte vizibili, își marcau pur și simplu prezența. Erau din alt film!

Filmul lor, cu securiști. De ieri și de azi.

La înmormântare a fost impresionant, cu totul. Problema delicată era aceea dacă tata poate sau nu să ia cuvântul – el fiind interzis atunci, în 1989. Prezența securiștilor tocmai asta urma să împiedice, să nu ia cuvântul persoanele indezirabile regimului. Episcopul Iustinian era foarte încurcat de această situație, pe care a gestionat-o cu mult tact, fialmente. Dar prezența tăcută a lui tata era mai elocventă decât orice

discurs...

Cine a luat cuvântul, până la urmă?

Episcopul Iustinian, care a vorbit foarte bine, părintele Serafim Man și starețul de atunci, actualul episcop Iustin Hodea. Pe mine cel mai mult m-a impresionat Serafim Man, nu atât prin ceea ce spunea, cât prin felul lui de a fi parcă era un personaj din Ion Creangă! A povestit cum a fost primit Steinhardt în monahism – a fost chiar un act de curaj această primire. Nu a fost totul idilic în legătură cu experiența mănăstirească a lui Steinhardt, nu toți îl înțelegeau și/ sau îl apreciau. M-a impresionat cel mai mult faptul că oamenii simpli de acolo îl plângeau ca pe unul din familia lor. Pentru noi era un reper genial, dar pentru oamenii simpli? El citea și predica în biserică cu multă putere, iar volumul de predici, în opinia mea, este o carte la fel de frumoasă ca *Jurnalul fericirii*. Un exemplu de predică autentică, profundă teologic, sunt foarte bine lucrate. Există și o înregistrare cu el pe *youtube*, nu avea o voce nemaipomenită, gravă, ca părintele Bartolomeu Anania sau Billy Graham, ci una fiavă, dar care inspira foarte multă simpatie; o voce de om foarte cumsecade. Asta îl și definea, dincolo de cultura lui extraordinară, de mobilitatea intelectuală și de inteligența sclipitoare: cumsecădenia!

Cum ți se pare administrată posteritatea lui Nicolae Steinhardt?

Ediția cărților lui de la Polirom e foarte bună, e un autor foarte citit, lumea își amintește de el, *Jurnalul fericirii* este un *best-seller* al literaturii române, dar avem, ca popor, meteahna amneziei. Exaltați atunci când moare cineva, apoi îl uităm foarte ușor. e important să menținem flacăra amintirii, uitarea este dușmanul culturii. Călugării de la Rohia au această grijă și se ocupă foarte bine de asta.

Starețul Macarie al Rohiei e foarte activ în sensul acesta...

Da, Steinhardt este o permanentă sursă de inspirație în ceea ce privește modelul unui intelectual creștin. Cu un angajament foarte serios în chestiunile duhovnicești, cu smerenie poate exagerată câteodată. Smerenia unui intelectual este un lucru foarte rar, ei sunt insuportabili prin amor propriu, prin narcisism, prin orgoliu. el era realmente un om modest. cum, într-un fel, era și tatăl meu – chit că nu purta rasă monahală.

A consemnat Răzvan Bucuroiu

*Fragment din Lumea credinței www.lumeacredintei.com, (20.03. 2019)

WIEN: RUMÄNISCHES "MARAMURESER TOR" RESTAURIERT UND GESEGNET*

Feierlichkeiten zum Abschluss der Arbeiten vor der Simmeringer orthodoxen Andreas-Kirche - Bischofsvikar Dura: Rumänisch-orthodoxe Kirche weiterhin im Wachstum begriffen Wien, 15.05.2019 (KAP) Der Wiener rumänisch-orthodoxe Bischofsvikar Nicolae Dura hat das seit 2005 in

Favoriten (Böhmischer Prater) stehende "Maramureser Tor" zum Abschluss einer Komplettrestaurierung neu gesegnet.

Am Sonntag fand aus diesem Anlass vor der Simmeringer rumänischen Kirche ein großes Maramureser Fest statt. Rumänien hatte das geschnitzte hölzerne Tor im traditionellen Stil der Region Maramures 2005 dem österreichischen Staat aus Anlass der EU-Präsidentschaft Österreichs geschenkt.

Die nordrumänische Region ist für ihre Holzkirchen und Holztore bekannt. Auch das Wiener "Maramures-Tor" ist kunstvoll mit Schnitzereien verziert. Den christlichen wie heidnischen Symbolen wird eine Art Schutzfunktion zugesprochen.

Die Feierlichkeiten am Sonntag vor der Andreaskirche in Wien-Simmering, mit zahlreichen Darbietungen von Folkloregruppen aus Maramures, wurden von mehreren rumänischen TV-Sendern live übertragen. Bischofsvikar Dura nahm dabei zur Situation seiner Kirche in Österreich Stellung. Bis zu 50.000 rumänisch-orthodoxe Christen leben in Österreich, und nach wie vor ist die Kirche im Wachstum begriffen. Dura sprach am Rande der Feierlichkeiten von heuer bereits 166 Taufen allein in Wien. 97 Kinder würden sich derzeit auf ihre Erstbeichte vorbereiten. Dura führte vor rund 25 Jahren in Wien eine sonst in der rumänisch-orthodoxen Kirche nicht allgemein verbreitete pastorale Neuerung ein. Die Kinder im Alter von ca. sieben Jahren bereiten sich intensiv auf ihre Erstbeichte vor.

Nach der Erstbeichte findet eine festliche Kommunion-feier statt. Diese ist nicht ganz mit der katholischen Erstkommunion zu vergleichen, denn in der Orthodoxie bekommen die Säuglinge gemeinsam mit der Taufe auch die Myronsalbung (entspricht der katholischen Firmung) gespendet und können damit auch schon das Sakrament der Eucharistie empfangen. Nun, im Alter von sieben Jahren, könnten die Kinder den Empfang des Sakraments aber bewusst vollziehen, so Dura. Der Brauch einer feierlichen Erstbeichte mit Kommunionfeier ist zumindest in der rumänisch-orthodoxen Diözese Zentral- und Nordeuropa durchgängig verbreitet. Die rumänisch-orthodoxen Kirchengemeinden in Österreich gehören zur Diözese Zentral- und Nordeuropa. Zuständiger Bischof ist

Metropolit Serafim Romul Joanta mit Sitz in Nürnberg. In Österreich steht Bischofsvikar Nicolae Dura den rumänischen Gemeinden vor. Die Andreaskirche im 11. Bezirk wurde 2009 fertiggestellt. Mit der Antonskirche im 15. Bezirk (Rudolfsheim-Fünfhaus) besitzen die rumänisch-orthodoxen Christen in Wien eine zweite Kirche, die ihnen 2014 von der Erzdiözese Wien übergeben wurde.

In Wien-Leopoldstadt wird derzeit gerade eine dritte Kirche gebaut. Neben Wien gibt es in Österreich weitere rumänisch-orthodoxe Gemeinden bzw. Gottesdienststätten in Salzburg, Graz, Linz, Klagenfurt, Knittelfeld, Feldkirch, St. Pölten, Wiener Neustadt, Innsbruck, Krems, Amstetten und Oberpullendorf.

*Kathpress 15.05.2019

PRIMA SPOVEDANIE și ÎMPĂRTĂȘANIA FESTIVA a ELEVILOR

După câteva luni de pregătire pentru copiii de șapte ani (clasa 1. și a 2. Școala primară) care au dorit să primească prima SPOVEDANIE, sâmbătă 15.06.2019 la Sf. Liturghie arhierească cu Înalt Prea Sfințitul Părinte Mitropolit SERAFIM, a avut loc și Împărtășania festivă a acestor minunați copii.

Un grup de copii, pregătiți de dirigorul Georgel POPA au cântat imne religioase foarte frumoase, iar doi elevi de la ora de Limba română, predată la biserica noastră de D-na Prof. Alina DRIMUȘ, au rostit câteva mișcătoare poezii scrise de Mihai EMINESCU. În această zi de 15 iunie s-au împlinit 130 de ani de la trecerea nemuritorului nostru poet național într-o eternitate.

La sfârșitul Sf. Liturghii a fost rostită și rugăciune de mulțumire către DUMNEZEU pentru tot ajutorul dăruit elevilor în anul școlar ce se încheie.

Alese felicitări copiilor, dar și părinților sau bunicilor care au sprijinit această activitate.

TIMPUL PETRECUT ÎN FAȚA ECRANELOR DIGITALE AFECTEAZĂ DEZVOLTAREA COPIILOR*

Gheorghe ANGHEL

Copiii cu vârste între 2 și 4 ani nu trebuie petrecă mai mult de o oră în fața ecranelor digitale, iar cei sub un an nu ar trebui lăsați deloc în fața unor astfel de dispozitive, anunță Organizația Mondială a Sănătății (OMS).

Noile recomandări privind activitatea fizică, comportamentul sedentar și somnul pentru copiii sub 5 ani au fost elaborate de un grup de experți ai OMS. Ei au evaluat efectele somnului inadecvat asupra copiilor și timpul sedentar petrecut în fața unor ecrane digitale sau în scaune și cărucioare.

Jocurile care implică activități fizice, reducerea timpului sedentar și asigurarea somnului de calitate al copiilor va îmbunătăți sănătatea lor fizică și psihică, va ajuta la prevenirea obezității în copilărie și a bolilor asociate mai târziu în viață, spune Dr. Fiona Bull de la OMS.

În prezent, peste 23% dintre adulți și 80% din adolescenți nu sunt suficient de activi din punct de vedere fizic.

De asemenea, OMS evidențiază că anumite activități sedentare precum: cititul, interpretarea de cântece sau jocuri de tip puzzle sunt importante pentru dezvoltarea copiilor.

Potrivit recomandărilor OMS, copiii între 2-4 ani trebuie să fie implicați cel puțin 180 minute pe zi în jocuri care implică activități fizice; să nu petrecă mai mult de o oră în fața unui ecran digital și să aibă activități sedentare de tip calitativ (citit, cântat etc).

De asemenea, OMS precizează că un copil între 1-2 ani trebuie să beneficieze de 11-14 ore de somn, iar pentru categoria de vârstă 3-4 ani somnul trebuie să fie între 10 și 13 ore.

Organizația Mondială a Sănătății cu sediul central la Geneva a fost înființată în date de 7 aprilie 1948, având în prezent 193 de state membre. Are reprezentanțe în 147 de țări și 6 birouri regionale. OMS este o organizație internațională care are rolul de a menține și coordona situația sănătății populațiilor pe glob.

*<https://basilica.ro/timpul-petrecut-in-fata-ecranelor-digitale-afecteaza-dezvoltarea-copiilor-care-sunt-recomandarile-oms/> (1.05.2019)

POMENIND EROII ROMÂNI în AUSTRIA

De sărbătoarea Înălțării Domnului am pomenit soldații români căzuți în primul război mondial și îngropați în Cimitirul Central din Viena, grupa 68 A.

După Sf. Liturghie săvârșită în Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena am săvârșit un parastas pentru eroii noștri ce își așteaptă învierea cea de obște de sub glia vieneză. A participat și o delegație a Ambasadei Române din Viena condusă de Excelență Sa Dl. Ambasador Bogdan Mazuru, un grup de enoriași ai parohiei noastre și un delegat al Asociației Crucea Neagră Austriacă.

Am săvârșit pomeniri și în Tulln și în Zwentendorf, pentru soldații români înmormântați din primul război mondial pe aceste meleaguri.

VEȘNICĂ să fie MEMORIA și POMENIREA EROILOR noștri !

ZWENTENDORF/ Viele Besucher, angeführt vom Kameradschaftsbund Zwentendorf und Gemeinderat Peter Hegny, kamen zum Rumänenfriedhof. In Anwesenheit vom Gesandter-Botschaftsrat der Rumänischen Botschaft Calin Tantareanu, Militärattaché Oberst Iulian Soare sowie Vertretern der rumänisch-orthodoxen Gemeinde und Mitarbeiter vom Schwarzen Kreuz hielten die Pfarrer Nicolae Dura und Kazimierz Sanocki eine Andacht für die hier beigesetzten Kriegsgefangenen aus Rumänien ab. Nach der Andacht wurden die gesegneten Speisen den Besuchern angeboten.

Knöpfl

NU SINGURĂTATEA

Ana BLANDIANA

Nu singurătatea
Mă înspăimântă,
Pe ea o visez
Și rar îmi apare
Precaut, / Mie
Al ființei care
Îmi cere să-l caut.

Ceea ce mă înspăimântă
 E singurătatea-n mulțime,
 Aglomerările rele
 De ființe necunoscute-ntre ele
 Și mai neînsemnate
 Și mai fără chip
 Decât firele de nisip
 Care formează-un pustiu,
 Decât picăturile
 Care formează o mare,

Minuscule fiare
 Strânse în haite
 De ființe străine,
 Indiferente unele altora
 Și fiecare față de sine.

LIMBA ȘI NEAMUL

*Ioan Aurel POP

- Ca istoric, ce credeți: sunt în pericol limba română, literatura română?

- Eu cred că este în pericol poporul român, care se risipește prin lume (lasă de izbeliște țara sau țările românești), se topește fizic (nu mai naște copii) și-și ridică în frunte tot mai multe nulități, dacă nu chiar spirite malefice (oameni fără creație, fără vocație și fără educație). Limba și literatura română – cu toate primejdiile care le pândesc – sunt însă deasupra acestor rele, au un anumit grad de imunitate, se autoreproduc și se autoîntrețin destul de bine. În primul rând, limba română nu este o limbă închisă și nu a fost niciodată așa. A primit mereu înnoiri și, în ciuda spaimelor unora, nu s-a degradat, nu și-a pierdut strălucirea, elasticitatea și nici latinitatea. De altfel, secretul supraviețuirii românilor este limba lor, încât umanistul Anton Bonfini scria spre anii 1500 că românii trăiesc ca urmași ai romanilor pentru că au luptat mai mult pentru limbă decât pentru viață. Ce elogiu mai frumos poate fi adus unui popor? Dacă așa au stat lucrurile în trecut, atunci înseamnă, totuși, că trebuie să luptăm și acum pentru limbă. Limba română, din păcate, se vulgarizează tot mai mult, devine tot mai neîngrijită, tot mai maculată. Nu mai avem grijă de felul cum scriem și de felul cum vorbim. Există un îndrumar ortografic și ortoepic pe care puțini îl mai știu și îl mai urmează, iar grafia stabilită de Academia Română – deși contestabilă – este socotită de unii facultativă. Prin urmare, unii scriem cu â, iar alții cu î, unii scriem sunt, alții sînt etc. Limbile sunt oglinda spirituală a popoarelor care le-au creat și cărora le servesc drept mijloc de comunicare. Din păcate, limba noastră nu poate reflecta un popor perfect, dacă acesta nu există ca atare. Lupta pentru limba și literatura română este fundamentală pentru elita noastră intelectuală, iar școala trebuie să conserve disciplina numită „Limba și literatura română” ca pe

un odor de preț, venit din trecut și ca pe o cheie a succesului nostru național pentru viitor.

„Dacă negăm țara, ne negăm pe noi înșine, fiindcă noi constituim țara. Dacă România este o minciună, și noi înșine suntem astfel. Oare e posibil așa ceva, să ne confundăm cu neantul, cu răul, cu întunecimea?” (...) „Altminteri, țara ne ține pe toți, fiindcă toți suntem țara. Ea cere și tributuri (de muncă onestă mai întâi), dar și critici (necruțătoare), spre a putea exista. Cu două condiții: tributurile să nu ne secătuiască de tot și criticile să nu ne ucidă speranța colectivă. Iar speranța majorității românilor trebuie să fie România, o Românie mai bună” (din Ioan Aurel Pop, Cuvânt înainte la ed. a II-a, Istoria, adevărul și miturile, ed. Enciclopedică, 2014).

„Numai popoarele care se iubesc pe sine le pot iubi și pe celelalte popoare.” (Ioan Aurel Pop)

*Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, profesor și rector al Universității Babeș-Bolyai din Cluj Napoca, este autor și coautor a peste optzeci de cărți, tratate și manuale și a peste șapte sute de studii și articole, dintre care mai recente sunt *Istoria ilustrată a românilor pentru tineri* (Editura Litera, 2018) și *Istoria, adevărul și miturile* (Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Școala Ardeleană, 2018) I s-a acordat titlul de *Doctor Honoris Causa* din partea a 10 universități din țară și străinătate. Consențită de Nicolae Băciut, revista Vatra veche, martie 2019, p. 55

PELERINI ACASĂ

JUSTIN

În perioada 16-26 iunie 2019 am participat la un pelerinaj în România. La împlinirea unui deceniu de la momentul semnificativ al sfințirii Bisericii „Învierea Domnului și Sfântul Apostol Andrei” din Viena – cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim – a fost organizat un pelerinaj spre acasă, împreună cu Agenția Basilica. Grupul a fost format din: părintele paroh Nicolae Dura, Rada, Paraschiva, Irina-Nicoleta, Sofia-Ecaterina, Zoé-Victoria, Constantin, Sylvia, Leo, Alexandru, Andrea, Georgel, Gianina-Raluca, Oltea, Augustin, Rozica, Alex-Silvan, Raoul, Ana-Marie, Mihaela, Sanda, Maria, Viorica, Pavel, Emilian, Maria, Sorin Ioan Horea, Mirela-Greti, Elena, Domnica-Doina, Mircea-Șerban, Ana-Lucreția, Natalia, Vlăduț Iulian, Maria-Magdalena, Lidia, Viorica, Mircea, Viorica, Antoniu-Florentin, Silvia, Floare, Maria, Elisabeta, Vasile, Ana, Aurelia, Nicoleta, Helmut, Ovidiu-Ioan, Ianis și Erick-Ștefănel.

Membrii grupului au fost toți tineri de diferite vârste, de la 5 ani până la 89 de ani.

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României a primit și a binecuvântat grupul de pelerini și a manifestat bucuria pentru menținerea identității românești în diasporă prin „bogata activitate” desfășurată de comunitatea parohială și a feliicitat organizarea acestui pelerinaj. Am avut întâlniri și dialoguri cu: Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Nifon al Târgoviștei, cu Pr. Prof. Dr. Constantin Coman, poeta Ana Blandiana, profesorul Constantin Cornel Ciomâzgă, cu distinsa familie Pr. Viorel Cioroba, cu stareți și starețe, dar și cu monahi, preoți, frați și surori de acasă.

Am avut șansa și bucuria de a revedea sau a cunoaște din frumusețile de acasă: Ne-am închinat și am cinstit moaște ale sfinților: Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștiului, Împărații Constantin și Elena, Ierarh Nicolae, Brâncoveni, Nectarie, Spiridon, Filofteia, Nifon, Paraschiva, Haralambie, Calinic de la Cernica ș.a. Ne-am închinat și am simțit atmosfera de trăire și har din minunatele noastre mănăstiri: Radu Vodă, Stavropoleos, Mihai Vodă, Cernica, Snagov, Căldărușani, Pasărea, Țigănești, Ciorogârla, Curtea de Argeș, Nucet, Dealu, Viforâta, Caraiman, Sinaia ș.a.

Am văzut și ne-am rugat în Biserici: Catedrala Patriarhală, șantierul Catedralei Mântuirea Neamului, Bucur Ciobanu, Spiridon cel Nou, Cotroceni, Silvestru, Krețulescu, Antonie, Gheorghe cel Nou, Dumitru Poșta, Armenească, Drăgănescu (pictată de Pr. Arsenie Boca), ca și minunatele și valoroasele Biserici Domnești Catedralele Arhiepiscopale din Curtea de Argeș și din Târgoviște. Am admirat cu emoție sacra biserici vechi și picturi de 600 de ani, dar și unele noi împodobite de sutele de creștini ortodocși ce participă evlavios la sfintele slujbe.

Am vizitat și Palatele: Patriarhiei, Parlamentului, Peleş și Ateneul Român. Am ajuns și am făcut rugăciuni de pomenire la mormintele unde așteaptă învierea cea de obște: părinții: Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Sofian Boghiu, Nicolae Necula, dar și la marii noștri oameni de cultură și simțire românească: Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale, Liviu Rebreanu, George Coșbuc, George Călinescu, Petre Ispirescu, Panait Istrati, Nicolae Labiș, Ion Minulescu, Nicolae Iorga, Constantin Istrate, Theodor Aman, George Bacovia, Ion Barbu, Nichita Stănescu, Marin Preda, Aristide Buhoiu, Toma Caragiu, Henri Coandă, N. D. Cocea, Corneliu Coposu, Ovid Densusianu, Ion Dolănescu, Dimitrie Gusti, Spiru Haret, Nae Ionescu, Iorgu Iordan, Ștefan Octavian Iosif, Lia Manoliu, Alexandru Macedonski, Hortensia Papadat-Bengescu, Theodor Pallady, Gică Petrescu, Amza Pellea, Camil Petrescu, Cezar Petrescu, Dem Rădulescu, C. A. Rosetti, Maria Tănase, Ionel Teodoreanu, Traian Vuia, Aurel Vlaicu și geniala pianistă română vieneză Mihaela Ursuleasa.

Acest pelerinaj a evidențiat necesitatea comuniunii credincioșilor din țară cu cei din diaspora,

pentru a mărturisi în mod unitar și dinamic Ortodoxia străbună. Am reușit, în șapte zile, să vedem perle ale spiritualității noastre ortodoxe și românești, dar să și simțim și să trăim bucuria și frumusețile de acasă din câmpia Bărăganului până la zăpada de pe platoul Bucegilor la 2.212 m. altitudine: la Crucea eroilor, la Babele supranumite „Altarele ciclopice din Caraiman” și la Sfinx. Acest pelerinaj a fost trăit și simțit ca o pagină reală de istorie a neamului și a Bisericii noastre.

Felicitări alese pelerinilor, dar și celor care ne-au ajutat la buna reușită a reîntâlnirii noastre cu acel dor de acasă. Slavă lui Dumnezeu, Cel în Treime preaslăvit, pentru acest pelerinaj binecuvântat și cu mult folos duhovnicesc!

SĂRBĂTOAREA RUSALIILOR ÎN AUSTRIA

Sărbătoarea Rusaliilor a fost cinstită de românii ortodocși din Viena și împrejurimi alături de Părintele lor duhovnicesc, Înaltpreasfințitul Mitropolit Serafim, care în perioada 14 - 17 Iunie s-a aflat într-o vizită pastorală în Austria.

Primul popas duhovnicesc al ÎPS Sale a fost în Parohia din Wiener Neustadt, păstorită de către Pr. Răzvan Gască, unde vineri seara a oficiat Taina Sf. Maslu, a rostit cuvânt de învățătură și a răspuns întrebărilor puse de credincioșii prezenți, bucuroși și entuziasmați de întâlnirea cu Ierarhul lor.

Sâmbătă dimineața, a săvârșit Sf. Liturghie alături de Pr. Dr. Nicolae Dura și Emanuel Nuțu în biserica „Sf. Ap. Andrei” din Viena. Părintele Mitropolit a fost așteptat mai ales de copiii care s-au pregătit luni de zile pentru prima Spovedanie și Împărtășania festivă, dar și pentru a aduce mulțumire lui Dumnezeu la împlinirea a 10 ani de la sfințirea acestei biserici, rodul jertfei Pr. Nicolae Dura și a bunilor credincioși. În fața Ierarhului și a credincioșilor prezenți, un grup de copii, pregătiți de dirijorul Georgel Popa a cântat imne religioase, iar doi elevi de la ora de Limba română, predată în biserica noastră de D-na Prof. Alina Drimuș, au rostit câteva poezii mișcătoare de Mihai Eminescu.

Duminica Rusaliilor a fost o zi de îndoită bucurie pentru comunitatea din St. Pölten, păstorită de către Pr. Cătălin Soare, pentru că în mijlocul credincioșilor s-a aflat Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim, care a slujit Sfânta Liturghie, a

binecuvântat și încurajat credincioșii, îndemnându-i în cuvântul său să trăiască după exemplul primei comunități creștine din Ierusalim „care stăruia în rugăciune, în ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și în frângerea pâinii, ca și în ajutorarea semenilor“. De aceea „sufletul și inima mulțimii care a crezut erau una“. Așadar rugăciunea, împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului și milostenia îi fac pe credincioși una ! În acest context Părintele Mitropolit a subliniat că pentru primii creștini era un lucru de neconceput ca la Sfânta Liturghie să nu se împărtășească, pe când în zilele noastre constatăm cu amărăciune tocmai contrariul.

Sfânta Liturghie a fost continuată cu Vecernia „Rusaliilor“, o slujbă care conține 7 rugăciuni speciale, deosebit de frumoase care se citesc doar în această zi mare. Chiar dacă programul liturgic a fost mai încărcat, copiii parohiei, îmbrăcați în costume tradiționale, au susținut un moment artistic, recitând câteva poezii de Mihai Eminescu (comemorat pe 15 iunie) și Vasile Militaru. La final, au primit binecuvântarea și felicitarea Ierarhului, mulți dintre credincioșii prezenți fiind impresionați până la lacrimi de recitalul copiilor, uitând de timpul îndelungat petrecut în genunchi.

În după amiaza zilei Pogorării Sfântului Duh, credincioșii din Viena au avut marea bucurie de a sărbători împreună cu ÎPS Părinte Serafim **primul hram al noii biserici românești din sectorul 2**. Pe șantierul bisericii în construcție a fost săvârșită Vecernia Rusaliilor, cu citirea minunatelor rugăciuni și au fost binecuvântate lucrările săvârșite până acum. Alături de Părintele Mitropolit au slujit Părinții Nicolae Dura, Alexander Lapin, Emanuel Nuțu, Ioan Moga, Răzvan Gască, Cătălin Soare și diaconul Dumitru Dura.

Bucuria a fost mare, pentru că, după multă pregătire, a fost lansată oficial, **Corala „Sf. Voievod Ștefan cel Mare” din Viena**, care va înfrumuseța slujbele din viitoarea biserică. Corala este dirijată de tânărul Sebastian-Eugen Pasaniuc.

După slujba de seară și cuvântul de învățătură al Părintelui Mitropolit, Pr. Emanuel Nuțu l-a felicitat pe ierarh cu ocazia împlinirii a 25 de ani de arhipăstorire ca Mitropolit al Germaniei, Europei Centrale și de Nord și i-a mulțumit pentru rugăciune, binecuvântare și sprijinul permanent arătat celor care se ostenesc cu ridicarea noii biserici. Credincioșii

prezenți în număr mare, au putut vizita șantierul și vedea stadiul lucrărilor pentru care au jertfit și jertfesc lună de lună. Seara s-a terminat cu o agapă organizată de către gospodinele Parohiei.

În Lunea Rusaliilor, Părintele Mitropolit Serafim a slujit Sfânta Liturghie la Parohia „Sf. Antonie cel Mare“ din Viena, alături de preoții Ioan Moga, Viorel Ghera și Simion Purice (Oituz) și Diac. Dumitru Dura. În predica ținută, ÎPS Sa a subliniat faptul că Duhul Sfânt este o prezență delicată, care din respect față de libertatea omului, se retrage de câte ori păcătuim cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, dar revine imediat dacă ne dăm seama de păcat și cerem lui Dumnezeu iertare. La finalul Sf. Liturghii, Mitropolitul Serafim a apreciat viața foarte activă a parohiei păstorită de Pr. Prof. Dr. Ioan Moga, subliniind mai ales activitățile desfășurate pe plan educativ și social-cultural.

<http://www.mitropolia-ro.de/index.php/stiri-din-2019/1569-sarbatoarea-rusaliilor-in-austria>

3 CLOPOTE PENTRU NOUA BISERICA DIN VIENA

Vineri 12 Iulie 2019 a avut loc la Innsbruck, în Austria, turnarea celor 3 clopote care vor fi așezate în clopnița/zvonița noii biserici din sectorul 2 al Vienei.

Am avut marea bucurie ca Înalt Preasfințitul Părinte Mitropolit Serafim să fie alături de familiile care au donat aceste clopote și să binecuvinteze această lucrare printr-o rugăciune săvârșită în turnătorie, în prezența familiei Grassmayr, a muncitorilor și a peste 200 de persoane din diferite țări.

Imediat după rugăciune, în fața tuturor celor prezenți, aliajul format din 78% cupru electrolitic, cu puritatea de 99,99%, și 22% staniu electrolitic, cu aceeași puritate, încălzit la 1150 de grade a fost turnat în formele pregătite dinainte pentru a da naștere clopotelor.

Ne-am bucurat de o primire cu totul deosebită din partea directorului Grassmayr, care și-a exprimat onoarea de a-l avea oaspete pe Părintele Mitropolit Serafim. Ni s-a făcut o prezentare amănunțită a fabricii și istoriei ei de peste 400 de ani și a tehnicilor de turnare. Membrii familiei Grassmayr sunt deja la a 15 generație de fideli păstrători ai secretului realizării sunetului cristalin de clopot.

La turnarea clopotelor, pasul cel mai emoționant îl constituie momentul în care, aliajul încălzit la o temperatură de 1150 grade Celsius, curge în forma clopotului. Am înțeles din prezentare că o importanță aparte asupra calităților clopotelor Grassmayr o are răcirea controlată, într-o foarte lungă perioadă de timp.

După răcire, cele 3 clopote dăruite de Fam. Stanoia, Fam. Mikhail și Fam. Messner Bisericii "Pogorârea Sf. Duh" din Viena vor fi acordate și armonizate în notele DO-MI-SOL. Greutatea acestora diferă, astfel, respectând ordinea prezentată mai sus, vor cântări: 270 Kg., 137 Kg., respectiv 82 Kg.

Multumim și Pr. Diacon Dumitru Dura, secretarul Mitropoliei noastre și Pr. Mircea Oniga de la Parohia românească din Innsbruck pentru împreună-slujire.

Clopotele sunt parte integrantă a cultului creștin, încă din cele mai vechi timpuri. Alături de toaca de lemn, cu diversele ei forme, în cultul creștin se mai întrebuintează, ca instrument de înștiințare a începutului slujbelor sau de marcarea a unor momente importante din cadrul lor, și clopotele. Clopotele bisericii dau timpului o măsură liturgică, umplându-l de rost. Tragerea clopotelor face pe om să iasă din rânduiala cotidiană, într-o realitate mai presus de aceea care cade sub simțuri.

Părintele Arsenie Papacioc, vrednic purtător al dreptei credințe, amintește creștinilor rostul uitat al clopotelor: "Trebuie să aducem la cunoștința oamenilor învățătura creștină. N-a auzit nimeni bătaia clopotelor? Clopotele nu bat niciodată pentru amuzament, ci bat pentru ceva de natură sufletească, care ne atrage atenția: Cheamă viii, plânge morții, împrăștie viforele! Împrăștie demonii și trăsnetele."

Ne rugăm ca Dumnezeu să răsplătească marea jertfă a donatorilor!

GÂNDURI de PELERIN

Mag. Maria-Magdalena JURA

Pelerinajul la locurile sfinte din București și din zona Munteniei a fost nu numai un prilej de rugăciune și adâncire duhovnicească, dar și o călătorie de-a lungul istoriei spirituale și culturale a României. Între Biserica Domnească de la Curtea de Argeș, sediu al primei Mitropolii a Țării Românești, și șantierul

fremătând de activitate al Catedralei Mântuirii Neamului am re trăit, pe parcursul a șapte zile, cele mai semnificative momente – triumfale, dureroase ori sublime - ale spiritualității, culturii, și istoriei acestor meleaguri.

La **Biserica Sf. Nicolae Domnesc** din Curtea de Argeș am aflat un monument copleșitor atât prin importanța istorică cât și prin splendoarea lăcașului în sine. Ctitorită de Basarab I în 1359, biserica adăpostește ceea ce pare a fi mormântul legendarului Negru Voda, descălecătorul. Apoi, **Mănăstirea Dealu** de lângă Târgoviște reprezintă un alt loc de căpătai pentru români: fiind locașul primei tiparnițe de pe meleagurile noastre, deține și prima carte tipărită în Țările Române (Liturghierul lui Macarie, 1508). Este în același timp și o mare necropolă voievodală, aici aflându-se, alături de osemintele alți câtorva iluștri domnitori, și capul lui Mihai Viteazu.

Faptul că unirea românilor, neatârarea țării și păstrarea legii strămoșești de-a lungul istoriei s-au realizat numai cu jertfe mari fost un leit-motiv al călătoriei noastre. La **Biserica Sf. Gheorghe Nou** din București ne-am închinat la capul Sf. Voievod Constantin Brâncoveanu, a cărui jertfă mărturisitoare din 15 august 1714 la Constantinopol rămâne un moment definitoriu în afirmarea demnității și identității creștin-ortodoxe a românilor.

Ne-am amintit de istoria recentă a bisericii și în special de frământările secolului trecut în câteva locașuri deosebite. Ne-am minunat de frumusețea **Bisericii Kretzulescu** din București, o bijuterie brâncovenească cât pe ce să fie dăruită de regimul comunist și apoi grav avariată în 1989, dar restaurată în ultimii 25 de ani cu multa grijă și dăruire de părintele paroh. Apoi, în **Biserica Sf. Nicolae din Drăgănescu** am admirat pictura părintelui Arsenie Boca, nevoit de regimul comunist să iasă din monahism și să părăsească Mănăstirea Prislop. Săvârșită în stilul său unic, pictura părintelui Arsenie este cu totul captivantă și relevă în mod pătrunzător și pe alocuri profetic ispitele cu care trebuie să se lupte creștinul în timpurile noastre.

La **Cernica** am aflat un așezământ de o forță spirituală ieșită din comun, mai ales datorită prezenței moaștelor Sfântului Calinic. Alături de Sf. Ierarh Grigorie Dascălul (ale cărui moaște le-am cinstit la Mănăstirea **Căldărușani**). Tot la Cernica am săvârșit o slujbă de pomenire la mormântul părintelui Dumitru Stăniloae, marele teolog și om de cultură al secolului XX. Am săvârșit rugăciuni de pomenire la mormântul părintelui Constantin Galeriu, aflat în curtea **Bisericii Sf. Silvestru** din București, lăcaș încă înmiresmat de blândețea și smerenia cu care părintele a rezistat în timpul anilor de închisoare, și cu care îi binecuvânta pe cei ce îi cereau ajutorul.

Istoria recentă a Bisericii, în special frământările secolului trecut, le-am re trăit în câteva locașuri deosebite. La Mănăstirea **Țigănești** de lângă București maicile ne-au deschis atelierul de țesut și de broderie care în timpul prigoanei comuniste au permis mănăstirii să își mențină activitatea.

Întregul pelerinaj a fost de asemenea o mărturie vie a marelui efort de reconstrucție din cadrul Bisericii în ultimele doua decenii. Peste tot în marile orașe am întâlnit biserici și mănăstiri recent restaurate ori angajate în ample lucrări de reparație și am observat și o deosebită îngrijire a clerului și a monahilor noștri pentru recuperarea și păstrarea tezaurului artistic și istoric al poporului nostru. Aceasta preocupare este cu atât mai importantă cu cât încercările veacului în care trăim devin tot mai arzătoare. Dintre toate aceste încercări cu care Biserica se luptă una – depopularea satelor și comunelor mici - pare sa ia proporții stupefiantă. Acest lucru ni l-a relevat Pr. Viorel Cioroba din **comuna Doicești, județul Dâmbovița**, prezentându-ne date statistice tulburătoare în acest sens: în ultimii ani numărul de înmormântări în parohia sa a fost dublu fața de cel al botezurilor.

Si din acest motiv vizita pe șantierului **Catedralei Mântuirii Neamului** ne-a umplut de bucurie și nădejde. Un lăcaș construit la o cu totul altă scară și în alt registru de simbolism decât cele de până acum, Catedrala se prefigurează deja (chiar înainte de terminarea lucrărilor) ca reper pentru românii de pretutindeni, ca o adeverire a faptului că oriunde ne-am afla nu suntem despărțiți: ne unește credința strămoșească și datoria de a ne lucra mântuirea împreună cu și în sânul neamului în care ne-am născut.

ANUNȚURI:

În sărbătorile noastre religioase, ce cad în zilele de peste săptămână, se va săvârși Acatistul de la ora 8,30, iar de la **ora 9,00 Sf. Liturghie**.

În ultima Duminică din luna iulie (28.07) și în toate Duminicile din luna august va fi săvârșită Sf. Liturghie doar de la ora 10,00.

Sâmbătă 7.09 de la ora 17,00, în Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena vom organiza rugăciunea pentru elevi la începerea anului școlar.

N.B. Dacă doriți ca fiul sau fiica D-voastră să frecventeze orele de religie ortodoxă, în anul școlar 2019-2020 Vă rugăm să nu completați o hârtie de „abmelden“, în primele 5 zile de la începerea școlii.

Duminică 29.09 de la ora 17,00 va avea loc în sala parohială întâlnirea-dialog despre pelerinajul din România.

Din septembrie vom continua cu organizarea și susținerea, la biserica noastră, a orelor de Limba română după Sf. Liturghie duminicală în sala parohială. Cei interesați se pot anunța.

DOAMNE AJUTĂ!

RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Biserici: WIEN 11. Simmeringer Hauptstr. 161;
15. Pouthong. 16

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Capelă: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2

Pr. Dr. N. DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74

Pr. Drd. E. NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

Pr. Dr. I. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

**VACANȚĂ BINECUVÂNTATĂ, PLĂCUTĂ ȘI CU ALESE BUCURII
ALĂTURI DE TOȚI CEI DRAGI !
GESEGNETE UND ERHOLSAME SOMMERTAGE!**